

Full diocesà

5 de març del 2017

p5 — Trobada interdiocesana de famílies a la Sagrada Família de Barcelona

p7 — Una parròquia, convertida en un hospital de campanya 24 hores

El desert de Judea

El desert, símbol quaresmal

Hem creuat el llindar del Dimecres de Cendra. El primer diumenge de Quaresma sempre ens remet al suggerent relat de les temptacions de Crist al desert, enguany segons l'evangeli de sant Mateu. La tradició situa en el desert de Judea, prop de Jericó, el lloc on Jesús va passar quaranta dies i va ser temptat pel diable. La muntanya on Jesús va ser temptat és desconeguda, però tradicionalment s'ha ubicat al mont Quarantania (366 metres d'alçada), on es troba un temple grec ortodox, el monestir de Sant Jordi, que desafia les lleis de la gravetat situat al llindar d'un precipici.

Jesús és portat per l'Esperit al desert per a un gran combat; assumirà la seva vocació de Messies amb tota la seva

plenitud humana. Jesús viu aquesta experiència religiosa en una forma d'espiritualitat extrema: molts homes religiosos s'han sentit cridats al silenci de manera que el seu esperit s'expandeixi en una relació amb Déu, sense que res distregui aquesta tensió. Molts han experimentat el dejuni com un mode de purificació perquè el cos extingeixi les seves pulsions i l'esperit emergeixi. La realitat física del desert és un símbol quaresmal: és el lloc del despreniment del superflu, una invitació a l'austeritat i al retorn a l'essencial. És allí on l'home experimenta la seva fragilitat i les seves pròpies limitacions, el lloc de la prova i de la purificació. Però també l'escenari més apropiat per a la recerca i la trobada personal amb Déu en l'oració, en el silenci de l'ànima i en la solitud de les criatures.

«L'Esperit conduí Jesús al desert perquè el diable el temptés»

Diumenge I de Quaresma / Cicle A

Lectura del llibre del Gènesi

El Senyor-Déu modelà l'home amb pols de la terra, li bufà a la cara per fer-li entrar un alè de vida, i es convertí en un ésser animat. Llavors el Senyor-Déu plantà un jardí a Edèn, a la regió d'orient, i va posar-hi l'home que havia modelat. El Senyor-Déu va fer néixer de la terra fèrtil totes les varietats d'arbres que fan goig de veure i donen fruits gustosos. Al mig del jardí hi havia l'arbre de la vida i l'arbre del coneixement del bé i del mal. La serp era el més astut de tots els animals que el Senyor-Déu havia fet. Digué, doncs, a la dona: «Així Déu us ha dit que no mengeu dels fruits de cap arbre del jardí?» La dona li respongué: «Podem menjar dels fruits de tots els arbres del jardí, però dels fruits de l'arbre que hi ha al mig, Déu ha dit que no en mengem ni els toquem, perquè moriríem.» La serp digué a la dona: «No moriríeu pas! Déu sap que si un dia en menjàveu se us obririen els ulls i seríeu iguals que els àngels: coneixeríeu el bé i el mal.» La dona, veient que el fruit de l'arbre era bo per a menjar, que donava gust de veure i que era temptador això d'adquirir coneixement, en collí i en menjà; en donà també al seu marit, que en menjà com ella, i se'ls obriren a tots dos els ulls. Llavors s'adonaren que anaven nus i cosiren fulles de figuera per fer-se'n faldars. (2,7-9.3,1-7a)

Salm responsorial

Compadiu-vos de nosaltres, Senyor, perquè hem pecat. (Salm 50)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, per obra d'un sol home entrà el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar. [Abans que la Llei fos donada, el pecat ja existia en el món, encara que, mentre no hi ha llei, no consta quina és la pena dels pecats. Així i tot, la mort ja imperava durant tot el temps que va d'Adam fins a Moisès, fins sobre aquells homes que no havien transgredit cap precepte, com ho havia fet Adam. I Adam prefigurava l'home que havia de venir més tard. Però el do no té comparació amb la caiguda, perquè si tants han mort per haver fallat aquell tot sol, molt més ha abundat la gràcia de Déu i el do generós que s'ha estès a tants per la gràcia d'un sol home, Jesucrist. És veritat: el do de Déu no es pot ni comparar amb tot allò que va venir per haver pecat un

sol home: el judici d'un de sol tingué per desenllaç una condemna, mentre que el do de la gràcia fa justos els homes després de moltes caigudes.] Així, doncs, si per haver fallat aquell tot sol va imperar la mort per culpa d'ell, amb molt més motiu els qui reben aquesta sobreabundància de gràcia i el do generós que els fa justos viuran i regnaran gràcies a un de sol, que és Jesucrist. Per tant, així com per haver fallat un sol home es va estendre a tots la condemna, també per haver estat just un de sol tots els homes són absolts i obtenen la vida; així com, per haver desobeït aquell home sol, els altres van esdevenir pecadors, també per haver obeït un de sol, esdevindran justos els altres. (5,12-19)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, l'Esperit conduí Jesús al desert perquè el diable el temptés. Feia quaranta dies i quaranta nits que dejunava, i quedà extenuat de fam. El temptador se li acostà i li digué: «Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans.» Jesús li respongué: «Diu l'Escriptura: "L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu".» Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el deixa dalt la cornisa del temple i li diu: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix; l'Escriptura diu: "Ha donat ordre als seus àngels que et duguin a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres".» Jesús li contesta: «També diu l'Escriptura: "No temptis el Senyor, el teu Déu".» Després el diable se l'enduu dalt una muntanya altíssima, li fa veure tots els reialmes del món i la seva glòria i li diu: «Tot això t'ho donaré si et prosternes i m'adores.» Llavors li diu Jesús: «Vés-te'n d'aquí, Satanàs! L'Escriptura diu: "Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol".» Llavors el diable el deixà estar, i vingueren uns àngels per proveir-lo. (4,1-11)

«Vés-te'n d'aquí,
Satanàs!»

La vida veritable, més enllà de les necessitats

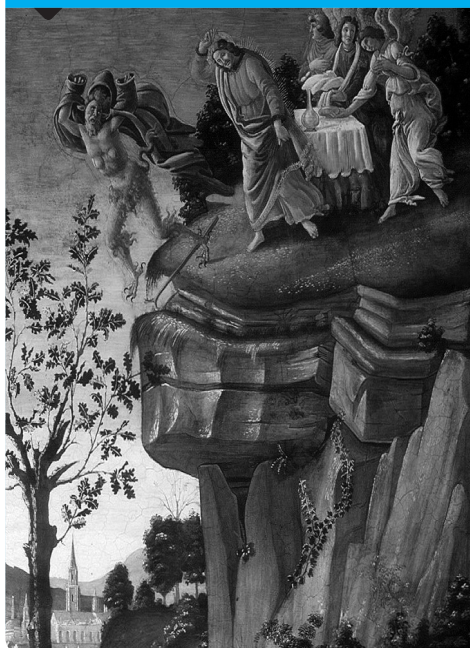
Jean Hakolimana, prev.

Jesús va ser portat al desert, va tenir gana i va ser temptat pel diable. La fam és una metàfora de la fragilitat humana. Quan ens afecta, bloqueja tota perspectiva de futur i ens instal·la en una lògica de pura subsistència. Jesús no es va deixar portar per la immediatesa de la necessitat. La seva actitud eixampla l'horitzó de les necessitats humanes, obrint-les a Déu com a última font de vida. De fet, en aquesta escena de la temptació, descobrim com Jesús porta la seva lluita espiritual per romandre fidel la seva condició de fill de Déu. Assumint la nostra condició humana en la seva fragilitat, ens traça el camí que condueix a Déu.

En afirmar que «l'home no viu sols de pa», ens ensenya que, per a nodrir la vida i donar-li sentit, no n'hi ha prou amb les riqueses. Jesús no ens crida a abandonar les nostres responsabilitats en aquest món. Tenim el deure de construir-lo fins i tot materialment. Ell ens convida a assumir aquesta responsabilitat, deslliurant el món de tot allò que el té presoner. La Quaresma participa d'aquesta perspectiva. Amb l'abstinència i l'almoina aprenem a posar ordre en la nostra vida, discernint entre allò prescindible i imprescindible. Per això, ajuda a enfortir la nostra llibertat enfront de la realitat que ens envolta. Quan Jesús suggereix que l'home «viu de tota paraula que surt de la boca de Déu», dirigeix la nostra mirada cap a l'essencial: Déu mateix. La Quaresma és una preparació per a rebre la nova vida que Déu ens dona. Ens toca posar-nos a la seva disposició, atents a la seva crida per deixar-nos transformar per ell.

La imatge

Jesús és atret a desviar-se de la seva missió, encaminar la humanitat a Déu amb la veritat i l'amor. És temptat a satisfer les necessitats materials, a buscar el poder i a proposar una religiositat màgica. Ell venç proclamant uns valors superiors i la primacia de Déu. Nosaltres, temptats pel consumisme, per l'afany de poder o per un cristianisme rebaixat, vencerem acostant-nos a Jesús.

La temptació de Crist (1481). Botticelli

Lit. hores: Setmana I

6 dilluns

—Sant Oleguer, bisbe (c.1060-1137)
Levític 19,1-2.11-18 / Salm 18 /
Mateu 25,31-46

7 dimarts

—Santa Perpètua i santa Felicitat,
màrtirs (*203)
Isaïes 55,10-11 / Salm 33 /
Mateu 6,7-15

8 dimecres

—Sant Joan de Déu, religiós
(1495-1550)
Jonàs 3,1-10 / Salm 50 /
Lluc 11,29-32

9 dijous

—Sant Pacià, bisbe (*390)
—Santa Francesca Romana,
religiosa (1384-1440)
—Sant Candi, màrtir
Ester 14,1.3-5.12-14 / Salm 137 /
Mateu 7,7-12

10 divendres

—Sant Simplicí, màrtir (*483)
Ezequiel 18,21-28 / Salm 129 /
Mateu 5,20-26

11 dissabte

—Santa Òria, verge (*1070)
—Sant Eutimi, bisbe (*840)
Deuteronomi 26,16-19 / Salm 118 /
Mateu 5,43-48

12 diumenge II de Quaresma / Cicle A

—Sant Teòfanes, monjo (*817)
Gènesi 12,1-4a / Salm 32 / 2 Timoteu 1,8b-10 / Mateu 17,1-9

Notícies Breus

Les memòries de Mn. Jacint Medina

El 16 de febrer, Mn. Jacint Medina, que viu retirat a Navarcles, va presentar les seves memòries titulades *Entre la terra i el cel*. És un volum de més de 300 pàgines que recullen la trajectòria d'aquest sacerdot, nascut a Vic l'any 1929 i que fou ordenat l'any 1953. Va exercir de rector de St. Martí de Torroella, Sant Vicenç de Castellet, Navarcles, Crist Rei de Manresa i Camprodon.

Artés: grup de cant

Fa uns dies donàvem notícia del final d'activitats del Cor Artesenc, dirigit per Mn. Pere Soldevila, que després d'una llarga trajectòria s'acomiarà el pròxim 25 de març als Prats de Rei coincidint amb la festa de la Mare de Déu del Portal. Tanmateix, cal informar que el Cor Artesenc es reconverteix en un grup de cant per a la litúrgia que continuarà solemnitant les festes a la parròquia artesenca, tornant als orígens.

Crònica de visites pastorals

Joan Casas Griera, prev.

Sant Martí Sacalm

Aprofitant que se celebrava la festa major amb fira i amb molts visitants, el senyor bisbe va iniciar el torn de visites pastorals el 2 d'octubre a Sant Martí Sacalm, sota el Far. Matí esplèndid de tardor, l'església plena de feligresos. El senyor rector, Mn. Josep Isern, anava posant en ordre els ornaments que havia baixat del Far. Agraïments i un magnífic dinar de germanor.

Sant Feliu Sasserra

Amb aquesta parròquia començava la visita pastoral a l'arxiprestat del Lluçanès. Sota la protecció de sant Pere Almató, ens rebia el rector, Mn. Àngel Franquesa, i el vicari, Mn. Dismas. La missa estacional es va celebrar amb tres confirmacions i fou solemne i concorreguda. Tarda de visita als malalts a domicili.

Els Munts

Mn. Felip Soldevila esperava el 30 d'octubre el bisbe a la porta del santuari, cor del Lluçanès. Tot ho tenia a punt i feia l'últim assaig de l'antífona del salm. Al final vingueren el besamans, els agraïments, les fotos i les salutacions al poble fidel. Més tard, missa estacional a Sant Boi de Lluçanès, amb els magnífics cants d'una coral. Admiració pels retauls tan ben restaurats. A la tarda, visita a Sant Agustí del Lluçanès, església pre-romànica, romànica i gòtica. Molt agradable de mirar. Bella eucaristia. Tornàvem a casa tot foradant la fosca.

Ruta el dia de Tots Sants

A les deu, el senyor bisbe era a Santa Creu de Jutglar. El senyor rector, Mn. Josep Casals, el rebia a la sagristia. La gent anà arribant a poc a poc. És el dia de les benaurances. Això donava peu,

en l'homilia, a exhortar a la santedat de cada dia. Tots vam anar al cementiri a pregar pels difunts presidits pel xiprer centenari.

A les dotze érem a Sant Jaume d'Alboquers, on l'església s'omplí de fills del poble. Mn. Àngel Franquesa ens acompanyà amablement. Visita al cementiri i pregària pels difunts.

A les quatre érem a Sant Martí de Merlès, amb el rector, Mn. Josep Casals. Catequesi pastoral mentre la gent anava venint. Silenci respectuós escoltant l'homilia del pastor. Al cementiri, el bisbe agrai a Mn. Josep la seva cura pastoral i a tothom la seva presència. I, ja el sol anant cap a la posta, tornàrem cap a Vic.

Sant Martí de Sobremunt

El senyor rector, Mn. Felip Soldevila, rebia el senyor bisbe. La missa estacional d'aquests poblets sempre porta els fills del poble que han emigrat. Era el divendres dia 11, se celebrava Sant Martí, la festa major. El prelat pogué saludar tothom.

Sant Bartomeu del Grau

Mn. Gregori Hakizimana esperava el senyor bisbe al presbiteri. La missa fou cantada bellament pel cor parroquial, era el dissabte dia 19. Sermó fervorós sobre el bon lladre. Discurs d'agraïment de Mn. Gregori a l'estil africà. Píscolabis, salutació a tothom i, finalment, signatura dels llibres abans de la retirada.

Perafità

També parròquia de Mn. Gregori. Missa estacional, devotament participada i cantada. Salutacions informals eixint de missa, visita als malalts a domicili i dinar de germanor a Cal Pensiró.

26 de març: les famílies de Catalunya convocades a la Sagrada Família

Delegació Episcopal de Família i Vida

El temple expiatori de la Sagrada Família de Barcelona acollirà totes les famílies de les diòcesis de Catalunya per celebrar l'eucaristia en una jornada interdiocesana per la família i la vida. El motiu és presentar a totes les famílies l'exhortació del Sant Pare *Amoris laetitia*.

El lema de la jornada és «L'alegria de l'amor es viu en família», que és també el lema de la setmana de la família d'enguany.

Serà el pròxim diumenge 26 de març a les cinc de la tarda. Presidirà l'eucaristia l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella.

Cada bisbat disposa d'invitacions per a poder-hi assistir. Tothom que hi vulgui anar haurà d'inscriure's a la seva parròquia o arxiprestat, que són els que organitzen el viatge. Allà us ampliaran la informació sobre l'hora de sortida i preu de l'autocar.

El termini d'inscripció s'acaba el 12 de març. El temple s'obrirà una hora i mitja abans (2/4 de 4).

Esperem de trobar-nos a la Sagrada Família per compartir una jornada amb alegria, pregant per totes les famílies.

Informació del desplaçament des de Vic, Manresa i Igualada:

—L'autocar de Vic sortirà a les 3 de la tarda. Per a inscripcions, truqueu al número 93 886 12 60, dimarts, dijous i divendres al matí.

—L'autocar de Manresa sortirà a les 3 de la tarda des de la plaça dels Infants. Per a inscripcions, truqueu al núm. 93 875 32 03.

—L'autocar d'Igualada sortirà a les 2 de la tarda, amb parada a la parròquia de la Sagrada Família i a l'estació d'autobusos.

Per a inscripcions, truqueu als números 93 380 00 40 (parròquia de Santa Maria) o 93 803 04 27 (parròquia de la Sagrada Família).

Es facilitarà el desplaçament des de diversos punts del bisbat

L'home ric i el pobre Llätzer, de L. Bassano (Museo del Prado)

La idolatria tirànica del diner, arrel del pecat

Missatge quaresmal del sant pare Francesc (II)

La paràbola és despietada en mostrar les contradiccions en què es troba el ric (cf. v. 19). Aquest personatge, al contrari que el pobre Llätzer, no té un nom, és qualificat només com a ric. La seva opulència es manifesta en la roba que porta, d'un luxe exagerat. La porpra, efectivament, era molt valuosa, més que no pas la plata i l'or, i per això estava reservada a les divinitats (cf. Jr 10,9) i als reis (cf. Jt 8,26). La tela era d'un lli especial que contribuïa a donar a l'aspecte un caràcter gairebé sagrat. Per tant, la riquesa d'aquest home és excessiva, també perquè l'exhibia de manera habitual cada dia: «Celebrava cada dia festes esplèndides» (v. 19). En ell s'entreveu de manera patent la corrupció del pecat, que es realitza en tres moments successius: l'amor al diner, la vanitat i la supèrbia (cf. Homilia, 20 setembre 2013).

L'apòstol Pau diu que «l'amor al diner és l'arrel de tots els mals» (1Tm 6,10). Aquesta és la causa principal de la corrupció i font d'enveges, plets i recels. El diner pot arribar a dominar-nos fins a convertir-se en un ídol tirànic (cf. Exh. Ap. *Evangelii gaudium*, 55). En comptes de ser un instrument al nostre servei per a fer el bé i exercir la solidaritat amb els altres, el diner pot sotmetre'ns, a nosaltres i a tothom, a una

lògica egoista que no deixa lloc a l'amor i impedeix la pau.

La paràbola ens mostra com la cobdícia del ric el fa vanitós. La seva personalitat es desenvolupa en l'aparença, a fer veure als altres allò que ell es pot permetre. Però l'aparença amaga un buit interior. La seva vida està presonera de l'exterioritat, de la dimensió més superficial i efímera de l'existència (cf. *ibíd.*, 62).

L'esglaó més baix d'aquesta decadència moral és la supèrbia. L'home ric es vesteix com si fos un rei, simula les maneres d'un déu, oblidant que és simplement un mortal. Per a l'home corromput per l'amor a les riqueses no hi ha altra cosa que el propi jo, i per això les persones que estan al seu voltant no mereixen la seva atenció. El fruit de l'afecció al diner és una espècie de ceguesa: el ric no veu el pobre famolenc, ple de nafres i prostrat en la seva humiliació.

Quan mirem aquest personatge s'entén per què l'Evangeli condemna amb tanta claredat l'amor al diner: «Ningú no pot servir dos senyors, perquè si estima l'un, avorrirà l'altre, i si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu servir alhora Déu i el diner» (Mt 6,24).

Església convertida en hospital de campanya 24h

Redacció

La cèntrica església de Santa Anna de Barcelona és un continu anar i venir de gent. Hi ha molts homes que fins ara malvivien pels carrers i que hi troben un lloc de repòs i d'escalf. Alguns fins i tot hi entren acompanyats dels gos. També hi ha un nombrós equip de voluntaris que els acull, els escolta i els acompanya. I els diumenges a la tarda s'hi fan concerts solidaris. I tot plegat sense perdre de vista que l'església és el lloc de trobada amb Déu. Però, com sol dir Viqui Molins, religiosa teresiana, «no deixa de ser un signe que l'Església obri els temples als veritables "temples de Déu", que són les persones».

L'onada de fred de les darreres setmanes va precipitar els esdeveniments, però el projecte d'acolliment que somiaven els seus

tres promotors (la religiosa Viqui Molins i els capellans Peio Sánchez i Xavier Morlans) ara ja es troba en la seva fase més madura. El nom escollit és Hospital de Campanya i el propòsit és obrir el temple les vint-i-quatre hores del dia, seguint l'exemple del famós pare Àngel a la parròquia de Sant Anton de Madrid.

«Aquest projecte té la doble perspectiva, d'una banda, de l'acollença i l'acompanyament de les persones i, de l'altra, del servei pastoral com a centre de culte i d'anunci de la fe», explica el rector de Santa Anna, Peio Sánchez. El projecte Hospital de Campanya de la parròquia de Santa Anna de Barcelona compta per ara amb un equip de 250 voluntaris que han de garantir vint-i-quatre hores d'atenció. Més informació a www.parroquiasantaanna.org.

El llibre

Un cardenal es confessa

Editorial Proa. 267 pp.

Les «confessions» del cardenal Lluís Martínez Sistach arriben un any després de la seva renúncia a continuar al capdavant de l'arquebisbat de Barcelona i just a punt de complir vuitanta anys.

Els episodis que rememoren aquestes pàgines són fites de la seva trajectòria personal, però sovint, també, moments crucials de la diòcesi de Barcelona —que ell ha regit del 2004 al 2015— o fets vinculats a la transformació de la nostra societat i als reptes de l'Església.

El llibre s'inicia amb l'impacte de l'elecció del nou papa i tracta també del papa Benet XVI, que va visitar Barcelona en el 2010. Però sobretot el cardenal —interpel·lat pel periodista Jordi Piquer— aborda qüestions candents de l'Església i de la realitat nacional de Catalunya, sempre amb llibertat, rigor i claredat.

Quaresma, retorn a l'essencial

Romà Casanova, bisbe de Vic

El Monestir de la temptació

Una de les imatges que acompanya la Quaresma és el desert. L'espiritualitat del desert ens parla d'un temps de prova, de dificultats, de pobresa; però al mateix temps d'un temps d'esperança i, en el cas del poble d'Israel, també d'enamorament, d'aliança, de perdó. En una paraula, en el desert s'ha de viure en l'essencial, el que és realment important, i, per tant, s'ha d'excloure tot allò que és accessori.

També la Quaresma és un temps oportú i favorable per a retornar a l'essencial de la vida cristiana. La imposició de la cendra ens recorda la necessària conversió per a viure amb més fidelitat el seguiment de Crist, des de la nostra condició de pols. La primera realitat essencial per a poder fer el camí de la Quaresma, que és el camí que ens vol fer retornar a la nostra condició de salvats per Crist, és el reconeixement de la nostra condició de pecadors, de la meua condició de pecador. Solament des de la humilitat del cor il·luminat per la gràcia de l'Esperit Sant és possible reconèixer els nostres pecats. En el nostre món ens costa de reconèixer el nostre pecat. Sí que esbombem amb grans queixes les conseqüències del pecat en la nostra societat, però ho fem sempre assenyalant els altres com a causants del mal en el món, sense adonar-nos que

tot pecat —també el meu pecat— és la causa de tantes i tantes injustícies i mals en el món.

Però no n'hi ha prou de reconèixer el pecat, hem de reconèixer, al mateix temps, la misericòrdia divina. El meu pecat, el nostre pecat, el pecat del món, tenen en la creu de Crist, en la seva sang vessada, el perdó. Crist, amb la seva mort i resurrecció, és la nostra reconciliació i la nostra pau. El reconeixement que jo, malgrat el meu pecat, sóc estimat de Déu, i que l'amor misericordiós renova el meu cor, amb el do de perdó i la pau, em porta al sender de la vida nova. El qui es deixa estimar i perdonar per Déu experimenta l'alegria de ser fill de Déu i germà de tots els homes. En ell comença el món nou de la fraternitat alliberadora, en la confessió de la paternitat de Déu.

En la nostra societat hi ha moltes persones que viuen una profunda «orfandat», afeixugada, a més, amb una malsana culpabilitat, com a fruit de tants i tants trencaments familiars i personals. El redescobriments de l'amor paternal de Déu, primer, incondicional, i sempre obert al perdó, a la misericòrdia, és tasca essencial per a tots els cristians, a fi que puguem donar aquest testimoni que el nostre món necessita.

